

Радість ділитися їжею з ІНШИМИ

У мене дуже маленькі очі. Розповідали, що, коли я народився, моя мама спитала: «У моєї дитини взагалі є очі?» — і розсунула мої повіки пальцями. Потім, коли я моргнув, вона з радістю вигукнула: «О Боже, так, у нього є очі!» Мої очі були такими маленькими, що люди часто називали мене «Осанськими маленькими оченятами», бо мама була родом із села Осан.

Але я не пам'ятаю, щоб хтось казав, що мої маленькі очі роблять мене негарним. Насправді ті, хто знають щось про фізіогноміку — мистецтво визначення особливостей людини та її долі через вивчення рис обличчя, кажуть, що мої маленькі очі вказують на схильність до релігійного лідерства. Я думаю, що це схоже на те, як камера здатна фокусуватися на віддалених об'єктах зі зменшенням апертури діафрагми її об'єктива. Релігійному лідерові потрібно вміти заглядати в майбутнє далі, ніж інші. Можливо, маленькі очі і є ознакою такого вміння. Мій ніс теж досить незвичайний. Лише одного погляду на нього достатньо, щоб зрозуміти, що це ніс упертого та рішучого чоловіка. Мабуть, у фізіогноміці щось таки є, бо коли я озираюся на своє життя, здається, що ці риси мого обличчя відповідають тому, як моє життя пройшло.

Я народився в селі Сансарі, округу Докон, повіту Чонджу, що у провінції Пхьонан, і був другим сином Мун Кьонг Ю і Кім Кьонг Гє. Я з'явився на світ шостого дня першого місяця (за місячним календарем) 1920 року, через рік після початку визвольного руху в 1919 році. Казали, що наша сім'я оселилася в Сансарі ще за життя мого прадіда. Батьків прадід працював у селі й самотійно вирощував десятки тонн рису, забезпечуючи власноруч добробут для всієї родини. Він ніколи не пив і не палив, натомість купував їжу для бідних і нужденних. Перед смертю

він заповів: «Нагодувавши людей з усіх районів Кореї, ви отримаєте благословення з усіх цих районів». Тому гостьова кімната нашого дому завжди була заповнена. Мешканці навколишніх сіл знали, що, прийшовши до нас у гості, вони могли розраховувати на смачну вечерю. Моя мама без жодних нарікань взяла на себе роль господині та готувала частування для всіх цих людей.

Мій прадід був вельми активною людиною, котра не знала ні хвилини спокою. Якщо у нього випадала вільна хвилинка, він плів солом'яні сандалі, які потім продавав на базарі. Постарівши, він з милосердя купив кількох гусей і відпустив їх на волю з молитвою, щоб у його нащадків усе було добре. Він найняв учителя каліграфії, щоб той у гостьовій кімнаті нашого дому проводив безкоштовні уроки, навчаючи грамоти сільську молодь і дітей. Жителі села називали його «Сон Ок» (Коштовний камінь добра) і шанували його дім як «будинок, який отримує благословення».

Коли я народився й ріс, велика частина статку, нажитого прадідом, вичерпалася, нашій родині вистачало грошей тільки на нагальні потреби. Однак ми продовжували підтримувати сімейну традицію пригощати людей, тому годували наших гостей, навіть якщо при цьому не вистачало їжі для членів сім'ї. Тож перше, чого я навчився, щойно ставши на ноги, — розносити їжу та частувати людей.

Під час японської окупації у багатьох корейців було конфісковано будинки та земельні ділянки. Люди, сподіваючись почати нове життя, тікали до Манджурії. Їхній шлях пролягав повз наш будинок, що стояв на головній дорозі, яка веде до Сончона у провінції Північний Пхьонан. Мама завжди готувала їжу, аби нагодувати подорожніх з усіх куточків Кореї. Якщо до нас стукався жебрак і просив щось поїсти, а мама реагувала недостатньо швидко, дідусь брав свою порцію і віддавав старцеві. Напевно, саме тому що я народився в такій сім'ї, більшу частину свого життя я намагався нагодувати людей. Мені здається, що годувати людей — це найпочесніша праця. Якщо під час трапези я бачу поруч когось, кому нічого їсти, я відчуваю такий біль, що шматок просто

не лізе до рота.

Коли мені було майже одинадцять років, зі мною стався один випадок. Останнього дня року все село було зайняте приготуванням рису до новорічного застілля. Та одна дуже бідна сусідська сім'я не мала що їсти. Їхні обличчя повсякчас виринали в моїй голові, й це мене так непокоїло, що, ходячи по дому, я розмірковував, як їм можна зарадити. Зрештою, вхопивши 8-кілограмовий мішок рису, я вибіг надвір. Я так поспішав винести непомітно мішок, що навіть не зав'язав його. Піднявши ношу на плече і міцно тримаючи її, я побіг крутою гірською стежкою майже вісім кілометрів, щоб дістатися їхнього будинку. Мій настрій покращувався, а груди аж розпирало від думки, що можна зробити так, аби голодні люди наїлися досхочу.

Біля нашої хати стояв сільський млин. Чотири його стіни були щільно підігнані, щоб подрібнений рис не міг просипатися крізь щілини. Тому це було гарне місце, аби взимку врятуватися від вітрів і зігрітися. Коли хтось брав розпалене вугілля з печі нашого дому й розводив вогонь у млині, там ставало тепліше, ніж у кімнаті, що опалювалася за допомогою ондолі. Деякі жебраки, подорожуючи країною, вирішували перезимувати в цьому млині. Я був зачарований тими історіями, які вони розповідали про навколишній світ, і проводив з ними час за кожної нагоди. Мама приносила нам харчі до млина і завжди в такій кількості, щоб було достатньо і для моїх друзів-жебраків. Не маючи паличок для їжі, ми їли з однієї тарілки і вкривалися однією ковдрою. Ось так я проводив зиму. Навесні мандрівники вирушали в далекі краї, а я не міг дочекатися, коли знову прийде зима, і вони повернуться до нас. Попри те, що їхні тіла були жалюгідними, їхні душі зовсім такими не були. Від них віяло любов'ю і теплом. Я пригощав їх їжею, натомість вони ділилися зі мною своєю любов'ю. Глибока дружба і приязнь, проявлені до мене тоді, є джерелом сили й дотепер.

Коли я їжджу світом і бачу голодних дітей, завжди згадую мого дідуся, який за будь-якої можливості ділився їжею з іншими.

Ондоль — традиційна система обігріву будинків у Кореї, коли гаряче повітря від печі перед тим, як вийти через димар, проходить каналами, прокладеними в підлозі будинку.

Revision #2

Created 24 February 2024 18:00:38 by andres

Updated 25 February 2024 07:30:35 by andres